

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR
20 cms.

Any II-Núm. 41

4 setembre 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

La corresp.^a a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

—Diu que és una dona que només veient-la una vegada, un hom se'n enamora... Segons assegura En Jaume.

—I, doncs, per què no s'hi casa.

—Perquè l'ha vista diferents vegades.

UNB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

FABRICA DE CORRETGES DE CUIRO
PER A MAQUINARIA

Corretges de pel de camell, crom i balata.
Tiratacs per a telers i tiretes.
Tira de cuir per a la fabricació d'espardenyes.

JOAN VILANOVA I SEGUÍ

Carrer Major de la Vila Vella, 8

Telèfon n.º 18

O L O T

ANIS
PENEDÈS

El
predilecte
dels
catalans

A. GALLEMÍ

VILAFRANCA

~~~~~
Fàbrica de
Llonganisses
i embutits fins

Pernils i tota
mena de pro-
ductes del porc

Baudili Descals

≈ Aubert ≈

O L O T

*El número 42 de
EL BORINOT
corresponent al*

11 de setembre

anirà especialment

dedicat al vi

i als seus "devots"

(parlant fi)

Dipòsit i venda de
BICICLETES
i reparacions de les
mateixes.

Treballs de volcanisa-
dor garantits per a neu-
màtics i càmaras d'auto.

Representant per el
Partit d'Olot

de les bicicletes i motos
B. S. A.

Lloguers d'auto

MIQUEL BAUS

C. de l'Hospici, 9

O L O T

Perfumeria LLACH

UAB

Plaça d'Alfons XII -:- **O L O T**

Biblioteca de Comunicació
i Història General

B O L E T S , B O L E T S !

quí, com a París, ens hem hagut de queixar de la mena de temps que ha fet, tan eixalabrat, i tan poc propi de l'agost. Quin estiu tan ximple! hem dit; quines fresques, i quines pluges tan amoïnadores!

Però... però, en aquest món tot té els seus caires. Aquestes pluges, massa tardanes, per fer bones collites, i massa primerenques per ésser pluges tardorals, a canvi de tot, ens proporcionen un motiu d'optimisme. Ço és assaber, els bolets.

Diffícilment recordariem una altra anyada en què el bolets haguessin vingut tan aviat. Més aviat els bolets solien anar de bella companyonia amb les castanyes. Es veu que algú degué pensar:—és excessiu de juntar bolets amb castanyes: destriem-ho. Les coses repartidetes van millor.

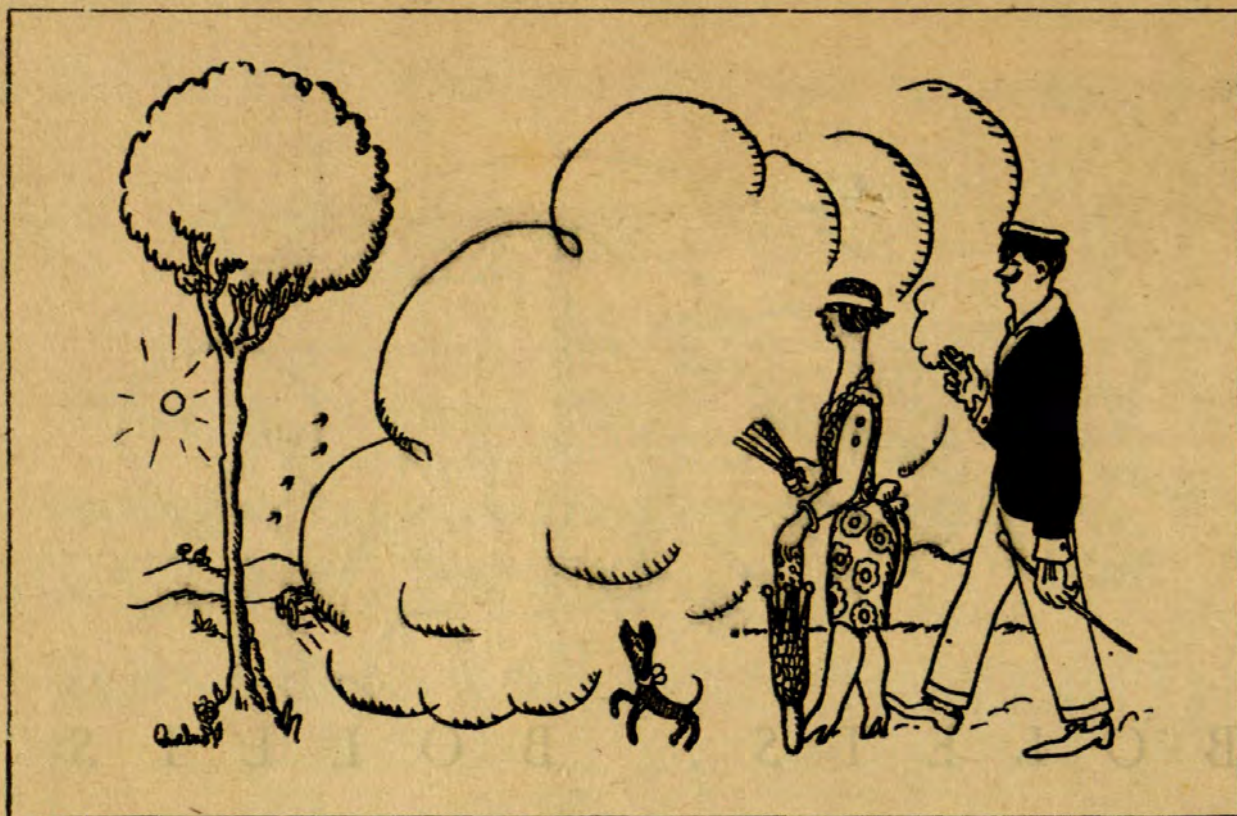
Per què fan tanta d'alegria, els bolets? Per què quan dues, o tres, o vuit, o deu veïnes van a bolets, de seguida ens hi engresquem? Per què quan en una cantonada, entre mossegues, o entre mossegues i polis, o entre senyors i mossegues, o entre senyors i polis, o entre senyors i polis i mossegues hi ha bolets, per què en un obrir i tancar d'ulls es forma un cercol de badocs, amb els ulls espurnejants de joia? I per què—i ja no parlem d'altres bolets—, quan, de sota el brossam i de la pinassa en estat de descomposició, surt el bolet, el cor ens fa aquell bot de content?

Es que, per ventura, els bolets són una cosa divina de menjar? N'hi ha de tots, senyors: n'hi ha que maten i tot, com el cigró. Per què aquest fruit esporàdic, espontani, que no obeeix a llei de conreu, fa moure tant els homes, sens comptar les dones i les criatures? Quina estranya fatilleria, o quina virtut màgica poseeixen, que amb tan abassegadora manera atrauen... què atrauen! xuclen... què xuclen! absorbeixen, ho assimilen tot, convertint-ho en bolets?

I vinga a parlar de bolets; són el plat del dia; són la conversa d'aneu allà on volgueu.

Amics llegidors, llegidores amabilíssimes, us confesso que no sé veure les raons de la transcendència social amb què ens apareixen aquests éssers menuts, que fan tuf de reumàtic, i que naixen de la podridura. Com més podridura hi ha, més en surten. A on podria anar per saber aquestes raons; a on podria anar, per veure-ho pràcticament?

FLEURY.

L' A M E T L L A

X de "Biografia dels llocs d'estiu de Catalunya".

I qui diu l'Ametlla (*almendra*, segons Xenius) diu Sant Feliu, o diu Sardanyola, o diu Moncada...

(I en pronunciar el nom de Moncada, permeteu-me un incís. Era a l'agost, entre la una i les dues de la tarda; el tren arriba a l'estació de Moncada; baixa un senyor com un papà; l'esperen unes noies, filles d'aquest senyor. El senyor, amb el barret a la mà, congestionat de calor, regalimant de suor; les noies igualment sufocades i amb unes cares com a regadores. Davant d'aquest espectacle, que, només de veure'l ja feia suar, un tranquil, treu mig cos per la finestreta del tren, i pregunta a papà i filles:—Encara heu de dormir amb flassades, oi?)

L'Ametlla és un dels punts més divertits que per aquí es coneixen: una mena de Deauville; només que no hi ha mar; però hi ha botes, que s'assemblen a algunes senyores, i moltes galledes, a posta per refrescar-se i per ficar-hi els peus. Fora d'això, es pot comparar perfectament amb Deauville: el mateix aire distingit, el mateix luxe, el mateix refinament, la mateixa elegància.

I si bé és cert que a Deauville hi ha carrers, i

passeigs, i "avenues" i "boulevards", finísimament asfaltats, nets com a pistes, a l'Ametlla hi ha allò que no té tothom qui vol: carretera amb pols. Pols, però, que no és pols vulgar, és pols de ric, pols de distinció, pols d'automòbil, pols de glòria.

Allí és el rendez-vous de la flor i nata de les "colònies": Kermesses, soirées, balls de gala, balls d'època, balls de vestits... i fins balls d'apatxes.

"O ma belle brune,
à la lumière de la lune..."

Es probable i tot que el Saló de la Moda serà instal·lat a l'Ametlla. S'ho té ben merescut, la "colònia", sobretot certa part d'ella, que no deixa ni un sol moment la indumentària ultra xic, que observa tothora la més rigorosa "tenue", en el vestit, colls, punys, sabates, joies, guants, pells, capes, kimono i camones.

"La Pubilla del Vallès,
com l'Ametlla no hi ha res".

Ja! I per això s'explica la invasió de "mosquits" que li cau al damunt, per veure si se la poden fer seva.

Sinó que ella, la veritable, la bona ametlla, aquella que té el gust de mil gustos de la terra, sap preservar-se'n. La fruita dolça és a dins, ben guardadeta. Per als mosquits, la pols.

ONE STEP
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Oficina de còpies CASA RENÉ

Urenlars - Prebulla en català - Rapiditat, bon coment i economià
CARRER DE MONTSIÓ, 18, TELÉFON 4525-A - BARCELONA

Del balconet estant

ELS PANTALONS DE "CHARLOT"

En un tribunal dels Estats Units han comparegut els pantalons de "Charlot" per sostenir un plet. Charlot reclama l'exclusiva de l'ús dels seus característics pantalons.

I justament sosté el plet contra la seva dona.

EN TOT TEMPS N'HI HA HAGUT

Un arqueòleg ha descobert en un sarcòfag que data d'uns cinc cents anys abans de Jesucrist, una bosseta de mà, de dona, contenint mirallets, perfums, pastes, barretes de pintures, és a dir tots els estres per al "maquillaje" femení, tal com dones d'avui en dia fan.

Doncs es veu que al món ja fa molt de temps que hi ha "pintes", i que hi ha "barres".

PAIS DE PAUS

Hi ha mullers que, quan s'enfaden amb el marit, li diuen: ets un Pau.

Hi ha pares que al fill li diuen: Pa-Pau.

Corrandes olotines

En tu puerta planté un pino
y en tu ventana una parra,
perquè al mussol no li vegis
la barra que té a la cara.

Raudas, hirvientas, sonoras
corren cubiertas de galas,
el mussol amb quatre potes
i el tòtil amb dues ales.

En el balcón de tu casa
anoche una bestia había;
era el Mecus i ensenyava
el seu nas d'hipocresia.

La otra tarde a pasear
salí en prestado automóvil
i manoil vaig aixafar
en Ressaiau... pobre tòtil!

GUITARRICO.

Els vaillets, quan es mofen, es diuen: gri-Pau.
I si perden, jugant a bales, volen fer la Pau.

Quan tenim tos, ens diuen: Sant Pau.

Un dels dibuixants d'aquesta casa es diu: gri-Pau.

Als nuvis els llegeixen l'epístola de Sant Pau.
I uns quants homes que són bastant Paus,
no volen fer la desitjada i santa Pau.

En resum: Pau, Pau i Pau.

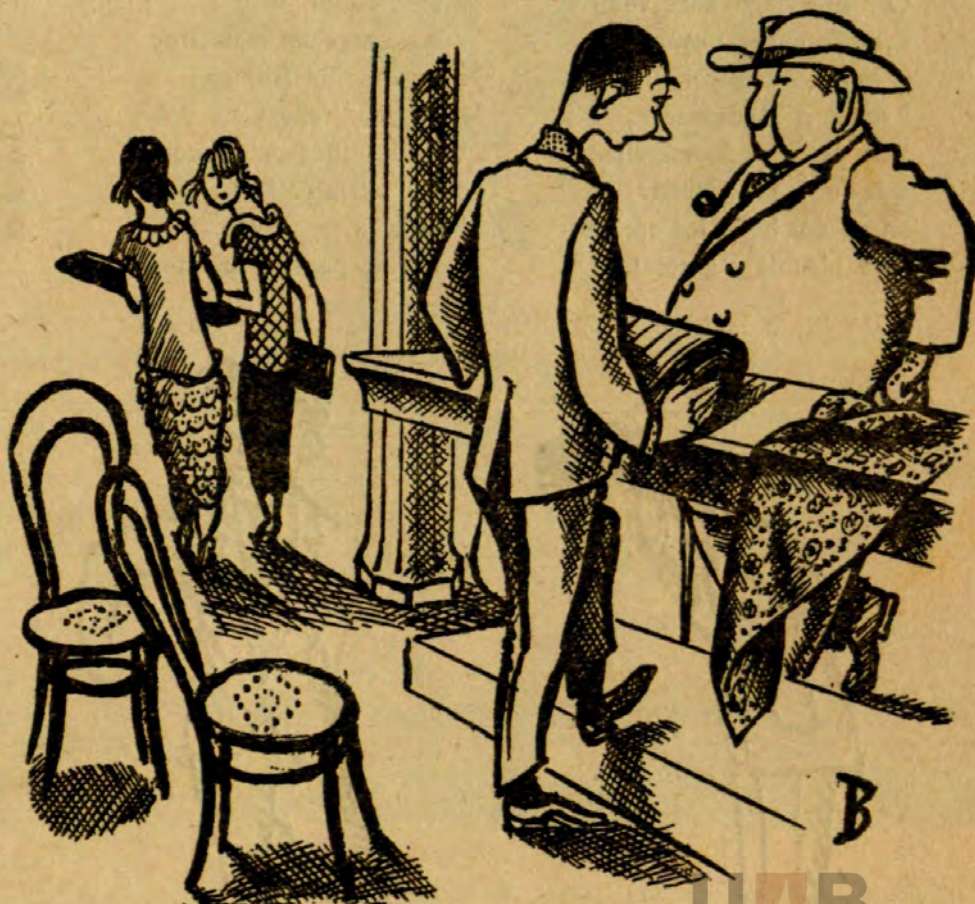
UN EXTREMAT

Després de les observacions referents a la immodèstia del vestir de certes dames en l'església, un subjecte, en sortir de missa, digué sornaguera-ment a la senyora, que per cert anava molt a la fresqueta:—Mimí, tindràs que vestir a lo santo.

Home: no sigui tan extremat, sanyó; la frescura de la sanyora millor serà que se la guardi per vostè, i a casa seva.

Ja en tenim la vista cansada, d'abrics d'hivern, i de veure pells de conill!

V. I N.

L'amic.—Sembla que us haurien d'atabalar; però els dependents
més us estimeu les dones garlaïres que no pas les altres.

El dependent.—Les altres, dius? I quines són les altres?

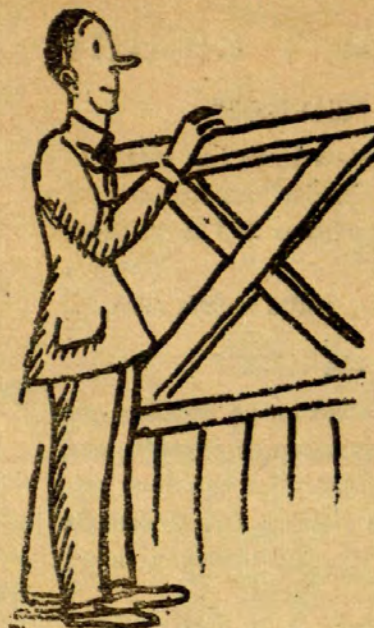
BIBLIOTECA PARTICULAR
STANISLAU ROIG GINEL
— MARCENY —

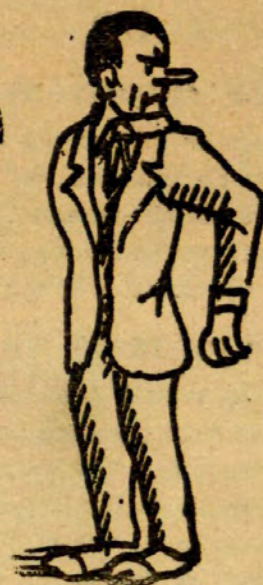
—Què em farà
el favor de ballar
amb mi?

—Senyoreta, tinc l'honor de
solicitar-li l'obsequi d'aquest
ball.

—Mestressa, què anem a fer tom-
barelles?

—Marieta... oul.

A D E U - S I A U !

Cap el Congo anar voldria,
vers Zanzibar navegar
o cap a la Cafreria
i millò a Madagascar.
Vers les illes Mascarells,
o la terra del Gabon
on no em batin les orelles
amb pianola i gramofon!

Lluny d'aquí, vaig a la Xina,
a les costes del mar Groc
a alguna illa filipina
per poder reposà un poc.
Vers les illes de Comora
on el sol la pell et cou
i jamai a ta senyora
li has de pagar vestit nou!

Prò millor m'agradaria
als antípodes anar
així almenys esbrinaria
si al revés puc caminar.
Cap Austràlia vull fè un viatge.
En el bell país aqueix
on l'afortunat salvage
la sogra a l'ast es cruseix!
RAU-RAU

—Alça, que ja toquen, Flàvia.

—Que estàs compromesa?

—Tu, apa!

OLOT

PROGRAMA

molt carrincló

el de la festa major.

Fa quaranta anys que el sabem
i de memòria el diem.

Puix festes com les d'Olot
no se'n troben pas enlloc...
que siguin tan antiquades,
i quasi mai renovades.

Comença tocant campanes,
com a olles esquerdades.

Surten després els gegants
que són persones molt grans
La Banda de Mossèn Farró
tocarà algun ball rodó.

L'Ajuntament tot mudat
cap al Tura farà cap.

En sé vespre, au sardanes.
pel jovent repuntejades.

Al casino, te-dançant;
les mamàs com badaran!

L'endemà, de bon matí,
L'Ajuntament, amb desfici,
anirà cap a l'ofici;

i després cap a dinar,
qui no se'n vulgui passar.

El casino, el Fontanella,
la Indústria i els Catòlics,
els Republicans i Obrers,
seran plens de forasters.

A les cinc, la processó
voltarà la població.

A Teatre funcions especials
i cinema a Càn Descals.

El mirífic Orfeo
cantarà qualche cançó,
naturalment amb sordina;
perquè resulti més fina.

El vespre es farà el Ball-pla,
que no es gens casolà

i anirà l'aristocràcia,
renyida amb la democràcia.

No hi voldran els nens de pit
car solen mamar-se el dit

El *Relàmpago* farà focs
la Banda torna a sortir.

amb deliri pels badocs.

Al Teatre Principal

cap al tard faran sarau,

on les nenes casadores

procuraran estar mones.

Durant dos dies més

hi haurà festes pels carrers.

Tornaboda de Sant Roc

hi anirem a poc a poc.

El casino dels senyors

ball farà amb passejadors,

perquè no hi hagi cap nena

que se li enredi la trena...

I aquí direm: vaja, prou!

fins l'any que ve; si Déu vol!

MONTSACOPA.

Ella.—Els homes són uns exagerats, uns mentiders! uns falsos!
Na...

Ell.—Jo?...

Ella.—...Naturalment: em refereixo als intel·ligents, als elegants.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

SETS I VUIT

Els qui es dediquen a estudis dels moviments de l'esperit acaben de constatar que una de les senyals que un home diu mentida, és una especial pressió de la sang que es tradueix en molta

Badalona per la Companyia Terrades Casas.
Milers de cors bateguen.
En Guimerà viu...

***

No hi doneu voltes: cigrons i nenes desaparegudes, nenes desaparegudes i cigrons; això és tot el que passa.

La resta és calma absoluta dolç estiu, felicitat.

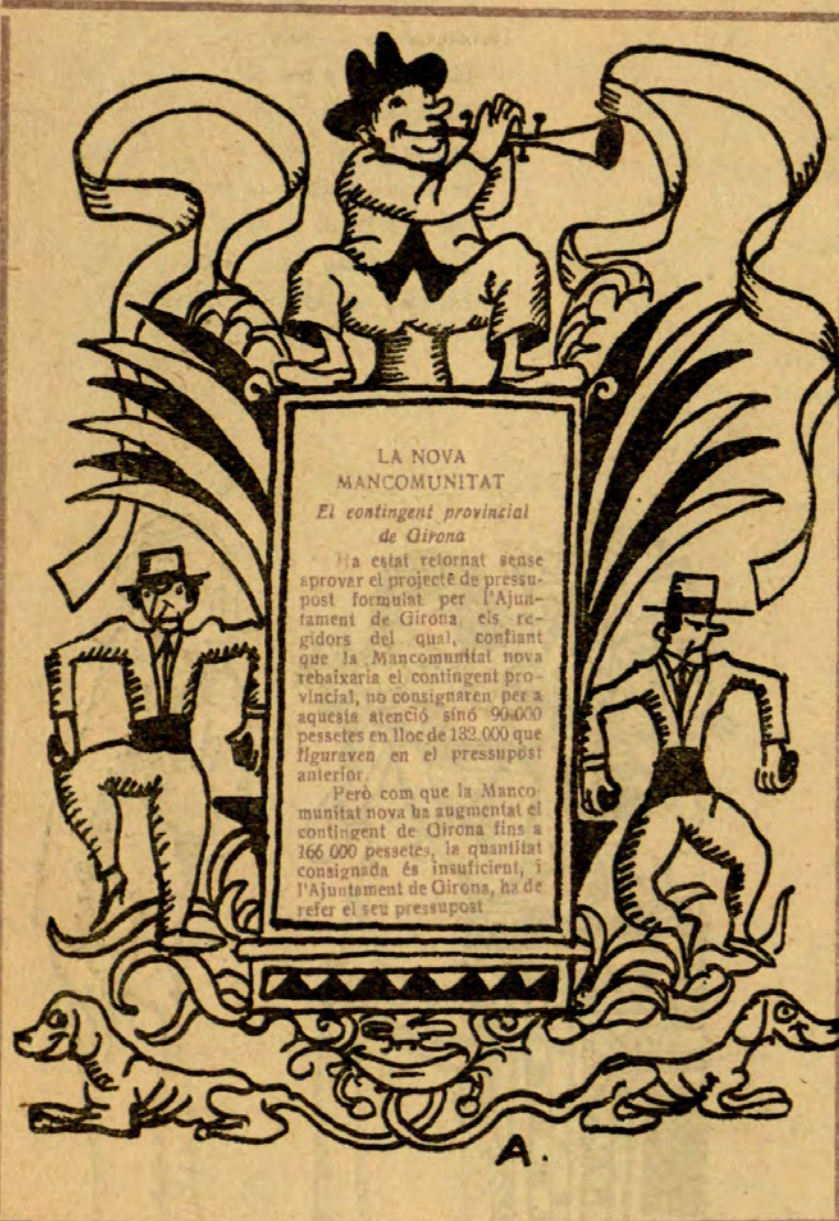
Oi?

***

Ja ho heu llegit: un dels atracadors del senyor Maucici és un expert taquígraf i elegant vegetarià; això vol

En M...
Eminent escultor de l'Escola de Belles Arts de St. B...

N'Eveli Barnadas

Notable publicista, ex-alcalde, membre actiu de la Junta de l'Orfeó Popular Olotí i President de la Societatportiva Olotí Futbol Club.

parauleria, en moltes de parlar. Com més mentida més paraules, i amb més expressió, acalorament i vehemència.

Ah!... vet-aquí: ja ens ho semblava!

***

En Guimerà viu...

Diumenge passat foren celebrats homenatges a Guimerà en molts llocs: Arenys de Munt, Roda de Vich, Mataró (societat "Iris"): d'aquests en tenim referències directes: foren magnífiques manifestacions.

A la nit d'avui, dijous, altre gran homenatge a

dir que és bastant il·lustrat, i que no fa disbauxes, i que no és bevedor.

Ja veieu, doncs, com entre atracadors també hi ha categories.

***

Llegim en el "Noticiero Universal", ço que segueix:

"La designación del barón de Viver para alcalde de Barcelona será acogida con agrado por tratarse de un hombre de energía, de acrisolada hon-

UNB
Biblioteca de Comunicació
General de Girona

En J...
Eminent

radez i de un gran temple de luchador; goza de generales simpatías, y la nuestra no ha de faltarle."

Molt bé, molt bé: estem d'acord.

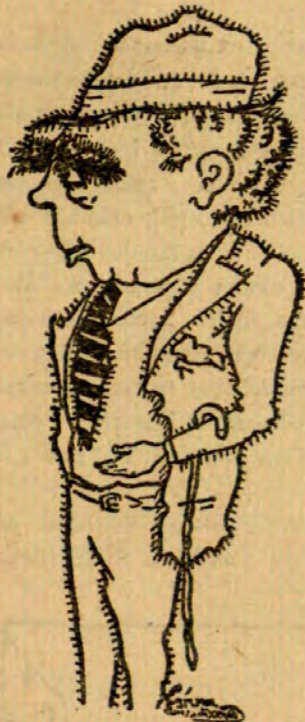
Ah! i suposem que el "Ciero" no ha cobrat cap pesseta, naturalment. Com nosaltres, tampoc.

***

Al vi, i als "devots" del vi (això és parlar fi!) anirà dedicat el número vinent d'EL BORINOT: dijous de la setmana entrant, 11 de setembre.

***

Al número vinent. Al número vinent. No us oblideu d'adquirir el número vinent d'EL BORINOT.

En Josep Maria Masramón
Ex-Diputat per la Mancomunitat de Catalunya.

El gremi de tocinaires de Tarragona ha estat invitat a avançar enguany la matança de porc, en atenció a la pròxima visita de l'esquadra anglesa i dels sportistes alacantins.

Eh, quina finor?

***

No, i no! primer moro, qu ealcalde de Barcelona" exclamà el baró de Viver.

Però es coneix que el seny s'ha imposat; o bé que ni els moros no l'han volgut.

Dijous vinent, 11 de setembre, EL BORINOT les empenirà amb el vi i els seus "derivats". Ull viu!

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

Els Gegants d'Olot i els seus "Cap-grossos".

NEUMATIC DE SITGES

Una gran catàstrofe ha ocorregut a la Vila Blanca: tot l'Escorxador en pes acaba de caure damunt el cap del Cap Gros, amb indescriptible satisfacció de Don Bernardo qui se'n frega les mans exclamant: *Pronto, pronto se cumplirá el fallo de la Justicia*. El veïnat n'està la mar de... content, però de què farem mànegues? Altrament En Pepe Suñé (el del schotis patiné) ja té bona bossa i en ell es confia perquè tot es resolgui sens dificultats pecuniàries ni tècniques.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

ANDRESITU LICORELLA

BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINGI
— BARCELONA

ENCARA HI SOU A TEMPS

---

de fruir de les delícies de la lectura d'aquesta
llaminadura que es diu

LA VIDA DE LLATZER DE TORMES

aventures, peripecies, sobrosa literatura picaresca
per a tothom. Beguda a posta per oblidar-vos
de les ximpleries humanes. A l'abast de
les més modestes fortunes.

Dues pessetes.

LA TROBAREU, ENTRE ALTRES, ALS SEGUENTS LLOCS:

A Barcelona:

Llibreria Italiana: Rambla de Catalunya, n.º 125.

Llibreria Verdaguer: Rambla del Centre, n.º 5.

Llibreria Francesa: Rambla del Centre, núms. 8 y 10.

Llibreria Puig Alfonso: Plaça Nova, n.º 5.

Llibreria Hereus de la Vda. Pla: Fontanella, n.º 13.

Llibreria Subirana: Portaferriça, n.º 14.

A Tarragona:

Llibreria de Ventura Altés: Baixada de Misericòrdia

A Vilafranca:

Llibreria J. Aloyo Claret: Angel Guimerà, 18.

A Igualada:

M. Jordana: Odena, 1.

Un cas de Girona

Ja hem dit, alguna altra vegada, que Girona no és solament cèlebre per les batalles de Napoleó, i pels seus monuments d'art i la Devesa.

Hi ha també, altres coses cèlebres, entre les quals—sense esmentar ja ni remotament els famosos bolets—mereix d'ésser coneguda la següent, fresca i autèntica (ben fàcil de comprovar).

Es un cas del nunci o pregoner, en referència amb la crida d'uns peixos que en diuen "popets" (pops petits), "capellans", i "verats".

El nunci o pregoner, home obedient, i amant de l'ordre i de la cultura, va fer la crida d'aquesta manera (al nostre juí, molt ben feta, tret d'un petit lapsus d'accentuació, en el primer dels esmentats peixos). Fet el reglament toc de corneta, diu:

Púlpitos, sacerdots, baratos... quien na quiere!

Olot: Vida i miracles

OLOT és una de les belles ciutats catalanes de major relleu que engalanen la Història de la nostra amada terra. Pot dir-se d'ella que és un *Bressol de Fills Il·lustres*. O si no, veiem-ho:

Compta amb escultors eminentíssims com són els germans Josep i Joan Clarà, de fama mundial, En Miquel Blay, Director de l'Escola Nacional de Belles Arts de Sant Ferran, de Madrid. Té un floreig d'artistes pintors qual llista és significativa: els malaguanyats En Joaquim Vayreda, precursor del Renaixement de la Pintura Nostre; En Panyó, autor de preciosíssims "frescos", essent bella joia els que es conserven en les esglésies de Sant Esteve i de Nostra Dona del Tura, d'Olot; En Josep Berga i Boix (pare) i En Josep Berga i Boada (fill) de cadència remarcable; i d'entre els vivents podem sumar-hi En Melchor Domenge, el de llum diàfana, l'Ex-

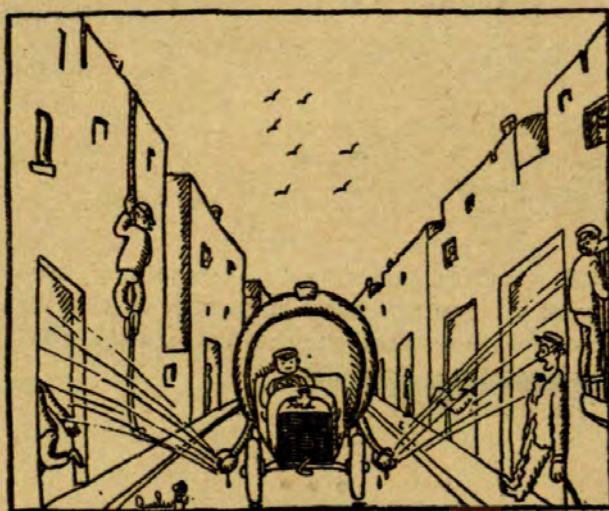
quisit F. Vayreda, i En Iu Pascual, el de la paleta refinada i de coloreig indefinible. I a més posseeix refinats lletrats qual valor no és gens despreciable: En Marià Vayreda, l'autor de *Sang Nova* i novel·lista de sentor patriòtica; N'Estanislao Vayreda, aventatjat i il·lustre botànic, En Fontanella, el gran jurisconsult, En Paluzie, En Montsalvatge, En Josep Saderra, Joan Maria Freixas, En Josep Maria Garganta, En Josep Maria Capdevila, Mossèn Gelabert, etc.

I d'entre els novells, podem esperarçar bastant, en la Poesia, d'En Monteis i d'En Pla; i en la Pintura, entre els aprofitats, mereixen bona atenció En Vicens Solé, sadollat d'inspiració refinadíssima i de tècnica acurada i d'En J. Pujol, corprès d'anodina i revolucionària estil·lit·lació.

Ah! i, encara més; em descuidava de dir-vos que Olot també és *terra de Bisbes*: l'actual Bisbe de Barcelona, Dr. Guillaumet, és fill d'aquesta ciutat catalana, com ho és el Dr. Serra, Bisbe de Canàries i també el Bisbe d'Amoy (Xina).

En Urbanització, tot i l'existència d'algunes ridicleuses urbanes qual causa n'és la *plaga de savis*, Olot és una de les poblacions que mereix ésser bonament considerada. A més de l'adoquinat general dels carrers i places de la ciutat, serva bonics passeigs, eixamplis i edificis que fan goig. Un exemple n'és el cèlebre Hospici, grandió edifici penyora de En Lorenzana, on hi ha instal·lat: Escoles, Biblioteca Municipal (6.000 volums i pergamins), Museu, Parc de Bombers, Gimnàs, Orfeó, Banda Municipal, Caritat, etc., etc. Demés, gaudeixen els olotins d'una selecta Biblioteca Popular, concedida per la Mancomunitat, Teatres, etc. En canvi, són deficients el Matadero, Peixeteria i algunes tendes en les que impera el mal gust i la manca d'estètica.

I ja no cal que parlem del Paissatge olotí i de ses Fonts formosíssimes, doncs tot quan hi ha de delectança

AIXO SI, QUE ES UNA "REGADORA"!

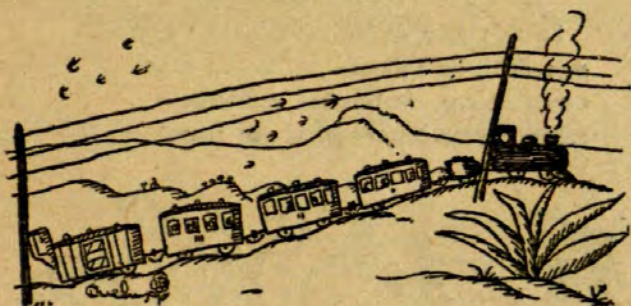
No rega, però mulla (i que n'hi ha, en aquest país, de regadores així!)

i atractívol en ses ombrívols paratges encisadors, ha estat o bé reflexat pels pintors, o bé cantat melodiosament per els poetes, a l'ensens que explicat amb encant i admiració pels nombrosos forasters que visiten la ben anomenada Petita Suïssa Catalana. Així és que jo res tinc que afegir-hi.

Mes, no tot lo de Olot, amic llegidor, mereix alabances i per això et recomano que llegeixis els articles de bon humor que et brinden els meus companys en les xistoses pàgines d'aquest tan celebrat setmanari EL BORINOT, i que, avui, té l'amabilitat de dedicar el nombre a la bella ciutat d'Olot, arran de la seva Festa Major. Les teves rialles seran la més verídica aprovació.

O. LOTI

Olot, 4 setembre de 1924.

EL TREN D'OLOT

Segons una coneguda dita, el tren d'Olot marxa quan vol i arriba quan pot; però, això que estaria d'acord amb el que, per fer-me enfadar, deia un amic meu de Barcelona, molt bromista, el qual esbombava als quatre vents que: *a Olot, d'ençà que hi havia tren, s'hi podia anar a peu*, no és sinó una de tantes faules que les males llengües fan córrer, per tal de desacreditar el nostre mai prou lloat carril; el qual, dit sigui de pas, quan embesteix la pujada d'Amer a Sant Feliu, no se'l pot pas titllar de no fer tot el què pot.

Val a dir, però, que la mala fama de cançonar, li ve, més que de la manca de rapidesa, de l'excessiva parada que fa en algunes estacions, i al crescut nombre que n'hi ha, que, si no ho tenim mal comptat, és de 18. Cal esmentar, com una dada del primer motiu el fet que en tal estació com Amer, un maquinista filarmònic baixava de la màquina diàriament per anar al poble a donar lliçó d'acordió a un seu aprofitat deixeble; això sense esmentar les vegades que més d'un caçador ressagat havia fet parar el tren en plena marxa. Finalment, per acabar i ja que hem parlat d'estacions, i estem en plena època de formació de la novella nomenclatura, no podem estar-nos d'esmentar les següents transcripcions: San Prohibido y la Piña (Sant Privat i la Pinya), Las Prendidas (Les Preses), Amargo (Amer), Inglés (Anglès), Buena mañana (Bon-matí), Beso-cañon (Bescanó), Salto-Vecindario (SaltVehinat), etc., etc.

LLAM-PEC XIC.

Gent cèlebre d'Olot

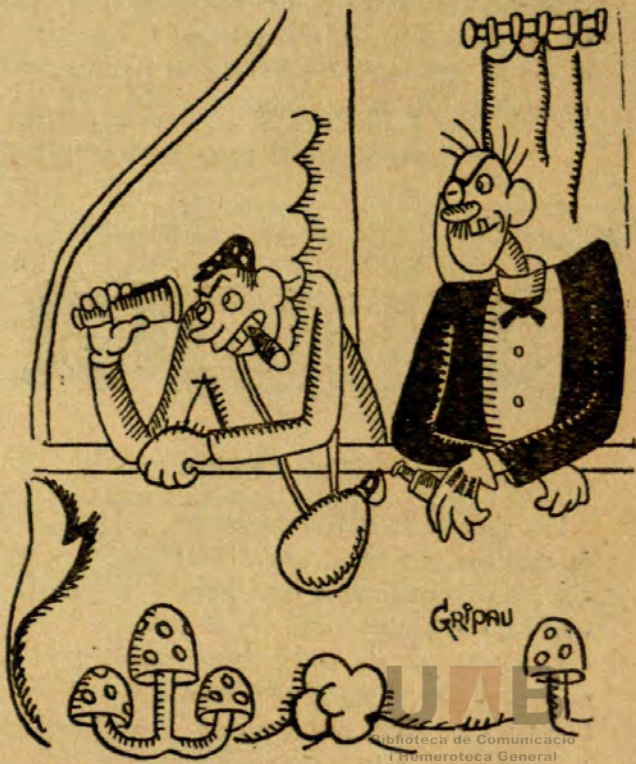
EN SUCAYA

Haureu sentit a dir alguna vegada que Olot és terra de gent cèlebre, en especial *Terra d'artistes*; no és veritat? Doncs, sí senyor, Olot és un país cèlebre, avilatat dels més extraordinaris fets i curullat dels més deliciosos *personatges històrics* i incomparables. O sinó, veiem-ho:

Una de les més *altes* i *clàssiques* personalitats de la *paleta* fou En Sucaya. La més característica *especialitat* d'aquest bon home era pintar parets i emblaquinar *idem, eadem, idem*. Sigui dit de pas, que havent-li encarregat certa família que pintés la façana de llur casa, com que era ferm amant *decoratiu* d'animals ferotges, volgué fer-ne una de *les seves* en aquelles parets d'aital *senyorial estada*, pintant-hi un *Lleó* — qual lleó l'ha fet *immortal*; — però abans de fer tan *gran proesa*, demanà als estadants d'aquella *propietat urbana*, si volien l'esmentat lleó amb cadena o sense. A lo que li contestà molt indiferentment l'amo, dient-li que ja'l podia fer sense cadena. L'encàrrec expressat fou un fidel compliment d'En Sucaya.

Passà un mes, un altre i un altre... i ja quasi feia un anyet quan de cop i volta, En Sucaya rebé la visita de l'amo d'aquella casa *soològica*, el qual molt furiós i indignat insultà de mala manera al pobre pintor, queixant-se-li de que el *Lleó*, aquell rediable de Lleó suara visual, havia desaparegut i així quasi tota la pintura de les parets. Contestant-li més que tranquil·let i fresquet l'expertíssim fill de la *Ciutat d'Olot*: "Ja veurà, senyor; jo, abans de pintar el Lleó, li vaig preguntar si el volia amb *cadena* o sense, el que volia dir si volia que fos pintura cara o barata, i vostè contestà que això últim, o sigui *sense cadena* i, naturalment, el Lleó *sense cadena*, ha fugit.

EL NOI DEL FIRAL.

—En "Sánchez" Barba canta molt bé!

—Oh! millor canta en Sánchez Guerral

Epigrames de les Set Meravelles Olotines

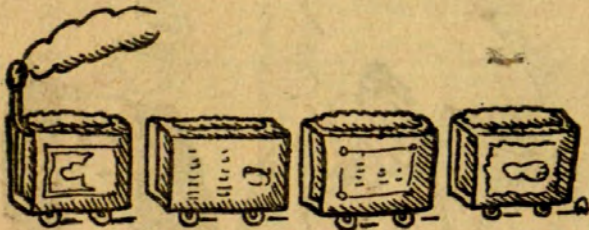
EL RELLOTGE PARROQUIAL

El que tenim no és pas ben bé un rellotge,
és una cafetera de bon pes:
als cinc minuts d'haver tocat les dotze,
molts cops, li havem sentit tocar les tres.

LA NOSTRA PESCATERIA

D'aquesta meravella hom es fa càrrec
no pel sentit dels ulls, sinó pel nas:
ni què ho reguéssim amb perfums de l'*Astra*,
marxaria la olor de peix passat.

EL NOSTRE CARRIL

Una altra de les nostres meravelles
és això que en diem el tren d'Olot;
que marxa quan li dóna la reial gana,
i arriba, més o menys a l'hora que pot.

En comptes de vagons, caps de "mistos";
us sacseja mateix que en un bressol:
i va tan i tan ràpid, tan de pressa,
que anant-hi, fa l'efecte que no es mou.

Ja ho diu l'adagi: El tren d'Olot
surten quan vol i arriba quan pot.

LES NOSTRES DEUS

La més gran de les nostres meravelles
sens dubte és l'abundó de nostres deus;
aquesta aigua, de tots tan estimada,
sobretot perquè torna el vi tan fresc!

FAUNA OLOTINA

Olot, com altres llocs, té els seus *fendmens*
i aquests són homes-tòtils i mussols;
i, com que a tot arreu n'ha estat anyada,
també hi abunden força els esquirois.

LES NOSTRES NOIES

Però tenint rellotges cafeteres,
i trens que talment semblen de bufet,
i una pescateria així pudenta

i tipus com, ai! l'Espanta-Ocells,
també tenim oïdà! unes ninones
que són l'admiració dels forasters;
boniques com ara elles no se'n troben
en tots els quatre punts de l'univers.

L'ESPANTA-OCELLS

Una altra meravella ben notable:
el caricaturista Espanta-Ocells;
notable no tan sols pels seus dibuixos,
sinó per la manera que vesteix.
Es tan estravagant en sa figura,
que fins a la quitxalla fa espantar:
i d'ell es serviran totes les mares
quan vulguin que els seus fills facin bon dat.
Així quan ara fan una raresa
els diuen: ai, que ve l'home del sac,
un dia exclamaran: noi, si no calles,
faré venir en Mir Mas de Xexàs.

Olot, 1924.

En Pena

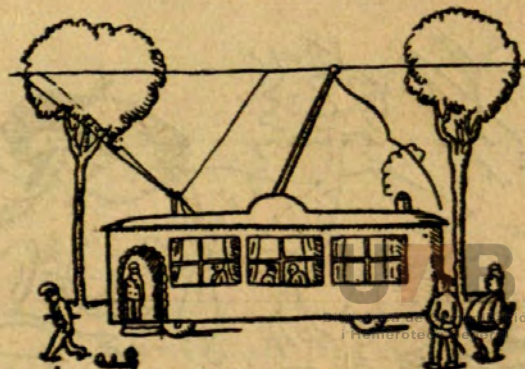
L'amo del Paper Carlets—que és, indubtablement, el més bo.

Olot es vent els seus Gegants per enflairar un bot de vi

Olot es terra d'aigua en abundància, i de gent que l'hi agrada molt el *mam* sabeu què vull dir?... Sí els és molt agradable de fer, cada dos per tres, *el cinc, el deu, o el quinze*. Fins aquí, res; de *miaus*, a tot arreu se'n troben... Ara, la cosa graciosa és que, havent-se collit poc vi, un any de sequedat, i agradant-los tant i tant el *negre* i el *clar*... i no sabent com fer-ho... resolgueren tots els habitants d'Olot, amb la cooperació de l'Ajuntament (això no ho sé del cert—si de cas ja rectificaré, —sempre hi seré a temps), vendre's els *Gegants* i, tal dit i tal fet, al cap de dos o tres dies el *Nunci* anuncià que es venien els gegants per el qui en donés més *vi*. Com que els de Sant Feliu de Pallarols desitjaven tenir *gegants* perquè fa més *senyor* i més *capital*, foren els que en la subasta dels *talla-ferros* d'Olot, en digueren més, oferint un *bot*.

I heu's aquí com per un *bot de vi* Olot es vengué els seus gegants.

UN MUSSOL QUE POT SABER-HO.

El Casino dels senyors, d'Olot

No ho entenc; jo pensava que després de nomenar tants delegats vindrien les delegacions!

Oh, els esquirois! oh, quina gràcia! Abans no n'hi havia, d'esquirois; però d'un quant de temps ençà, ja n'hi ha tres o quatre de ben vistosos. Els esquirois són uns animals inofensius que saltien d'ací d'allà buscant quelcom que els ompli llur egoisme de vanitat infantívola. Perdoneu-los que no saben el què es fan... Si estan bé dessorre una branca de ciprer, perquè posar-los en una branca d'olivera?

UN NATURALISTA OLOTÍ.

FAUNA OLOTINA

EL MUSSOL

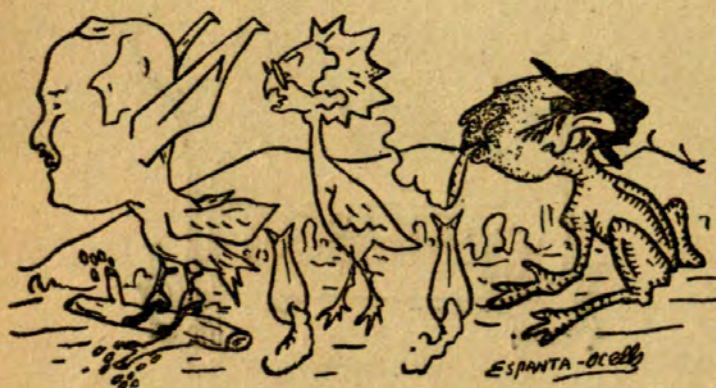
Mireu-lo bé: és el mussol més mussol de la fauna olotina. Es audaç amb el feble i té binclaments dorsals amb els forts; es rastrer, agut, cruel, ambiciós i ple de vanitats ridícules. Té la ploma atrevida de tot home incapaç de defensar-se cara a cara. Està sadollat de la seva sòlida ignorància; volgué aprendre lleis per un dia imposar la seva; si escriu, manca a totes les consideracions, pel que no pot afavorir-lo; i és mestre en la hipocresia; puix que ni a la seva pròpia ànima confesa llurs malèvoles intencions.

LA GALLINA MECUS

Un gall sense esperons? no, senyors, no; els té a la llengua, i és l'exemplar més inflat de les gallines olotines.

EL TÒTIL

D'origen obscur i fangós, el tòtil és l'animal més inofensiu de la fauna olotina; tot allò que escampa a l'exterior, que bellament l'envolta caviciós i ridículament, o bé es un esclat de insonors i inarticulats motismes, o bé una tifa.

Les glòries de Ripoll

N els recons de muntanya (posem per cas Ripoll), molts cops el seny de l'home de mèrits es perd ignorat. El senyor Vilas, els padrins del qual, sabent el què es feien, li posaren Esteve, de nom, no ho pot permetre; i fa tots els esforços de què és capaç un home de petita talla.

A la primavera, quan els garrofers treuen flor, i les gallines comencen a pondre, ell ja corre a trobar En Pere i En Berenguera perquè l'ajudessin a fer una gran festa. I així ha resultat: envelat, drames i comèdies per fer fugir l'alegria, balls epr alleugerir les frontisses, concerts per la son, lluminàries per la processó fosca, revistes, etc., etc.

Els nois del fútbol l'havien invitat a tirar el kic-off; de la qual cosa després es penediren, per haver-los fet esquinar dos fulls del programa. Però... en definitiva, l'home devia trobar que era massa poca cosa per ell de fer anar a cops de peu una pilota, i no va presentar-se; això sí: també va estalviar-se una manifestació a so de música que hom li preparava.

Perquè és un senyor que és mereix totes les honors: republicà de tota la vida, acèrrim defensor de la monarquia, fidel lacai del cacic... No em negareu que un títol, com és ara el de marquès d'enterra morts, li aniria ben bé.

ROGER DEL PUIG.

R E S P O N E M

(No tornem els originals)

Història d'altres temps.—No veiem a on va.

Tafané.—Aquesta vegada no va; potser ens podeu fer alguna cosa aprofitable.

Una subscriptora d'EL BORINOT.—Molt agraïts a la vostra gentilesa; està molt bé: n'anirem donant.

Comoloforno.—Sí, n'aprofitarem alguns; d'altres ja ens han estat tramesos. A veure: doneu-nos altres cosetes.

Castell de focs.— Arribà tard.

J. T., de Vilafranca.— El mateix us dic.

LA
NOVEL·LA
ESTRANGERA

Publicació quinzenal

sota la direcció

d'EN VENTURA GASSOL

Les novel·les dels millors autors estrangers
traduïdes al català

Surt els primers i tercers dimarts
de cada mes

Preu: 50 cènts.

Subscripció semestral, 5 pessetes (Barce-
lona) i 5'25 fora.

Administració:

Rambla Catalunya, 125

Llibreria italiana

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

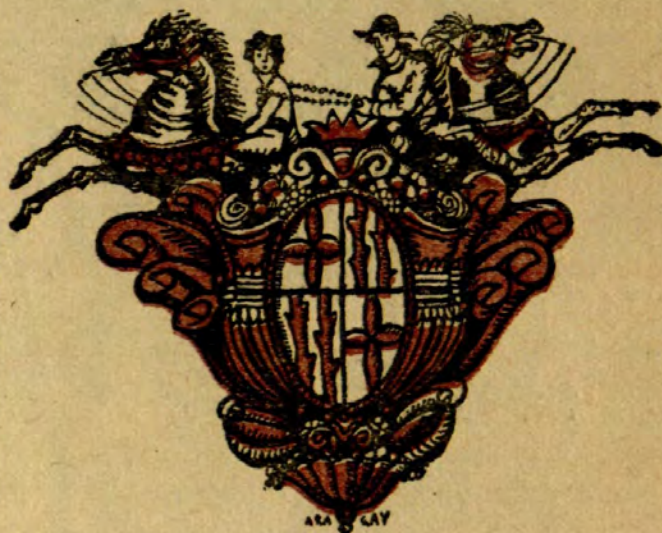
Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quíngles i Escaler

Castellciutat

(Seu d'Urgell)

JAUME MERCADÉ

JOIER

Passeig de Gràcia, 46

Telèfon 1373-A

BARCELONA

EL BORINOT

Any II - Núm. 41

4 setembre 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR
20 cms.

La corresp. a

l'Administració:

Angels, 23 i 24

BARCELONA

—Aquí té l'anell. La meva filla ha canviat de parer. Francament: estima a un altre.

—Qui és?

—No li ho diré pas!

—No li faria pas un cap nou, no. Voldria veure si em compra l'anell.